

VOLKER KUTSCHER

Tisztázatlan bűnügy

V O L K E R K U T S C H E R

Tisztázatlan bűnügy

A mű eredeti címe
Der nasse Fisch

Originally published in the German language as „Der nasse Fisch” by
Volker Kutscher

Copyright © 2007, 2008, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co.
KG, Cologne, Germany

Hungarian translation © Csősz Róbert

© GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ, 2014

**GOETHE
INSTITUT**

A mű fordítását a Német Külügyminisztérium
által fenntartott Goethe-Institut támogatta.

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot
fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás
és közlés jogát is.

Fordította
CSŐSZ RÓBERT

Szerkesztette
KISS BÉLA

A borítótervet
KISS GERGELY
készítette

ISBN 978 963 643 673 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 299-1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 35,5 ív nyomdai terjedelemben

1. fejezet

Vajon mikor jönnek vissza? Feszülten hallgatózott. A sötétben a legapróbb zajok is pokoli lármává nőttek, minden elszuttogott szó üvöltéssé erősödött, még maga a csend is bántotta a fülét. Folyamatos zúgás és dübörgés. A fájdalom szinte már elvette az eszét, össze kellett szednie magát. Nem szabad odafigyelnie a kemény, nedves földre hulló cseppek fülsiketítő zajára. Bármilyen hangosak legyenek is. Tudta, hogy a saját vére hullik a betonra, az okoz ilyen szörnyű zajt.

Fogalma sem volt róla, hová hurcolták magukkal. Valahová, ahol senki sem hallhatta a kiáltását. Az elrablói egyáltalán nem zavarta, ha üvöltözik és kiabál, biztosan számítottak rá, hogy így tesz majd. Talán egy pincében lehet, vagy egy raktárépületben? Ablak nincs az épületen, az biztos. Odakintről semmi fény nem jutott el hozzá, csak valami halvány derengést látott maga előtt. Egy kis fénysugarat, amely még abból a világosságból maradt meg az emlékezetében, amit ott a hídon állva látott, miközben a gondolataiba merülve a távolodó vonat fényeit nézte. Csak a terv és a lány járt az eszében. Ekkor érte a hatalmas ütés, és elnyelte a sötétség. A sötétség, amely azóta is fogva tartja.

Reszketett. Csak a könyökhajlatában szorosra húzott kötélt tartotta egyenesen. A lábán már képtelen volt megállni, már nem is volt lába, már csak a fájdalom maradt meg belőle, ahogy a kezéből is, már fogni sem tudott. Minden idegszálával a karjára összpontosított, és igyekezett, nehogy hozzáérjen a talajhoz. A kötélt hangosan súrlódott, a testén patakokban folyt az izzadság.

Egymást kergették a képek a szeme előtt, egyszerűen nem tudta elűzni őket. A hatalmas kalapács. Az acélállványhoz hozzákötött keze. A szilánkokra robbanó csontok recsegése. Az ő csontjaié. Az elviselhetetlen fájdalom. A kiáltások, amelyek egyetlen hatalmas üvöltéssé folytak össze. Az ájulás. Majd az, ahogy ismét magához tért a sötét éjszakából: a legapróbb porcikáját is vadul tépte és szaggatta a fájdalom. A lelkéig azonban már nem ért el, azt már nem tudta megkaparintani.

Kábítószerrel kínálgatták, azt mondták, az majd enyhíti a fájdalmát. Így akarták kezessé tenni, de ő tudta, hogy nem szabad megadnia magát. Amikor meghallotta az oly ismerős nyelvet, kis híján megtört. De ezek a hangok keményebben csengtek, mint ahogy az emlékezetében éltek. Sokkal keményebben. Ridegebben. Gonoszabban.

Szvetlana is ugyanezt a nyelvet beszélte, de mennyire másként hangzott az ő szájából! Szvetlana hangján szerelmi vallomások, feltáru-
ló titkok, bizalmas suttogás és beteljesülő vágyak szóltak. Igen, a lány még azt a színtelen várost is meg tudta tölteni élettel. A várost, amelyet ő már maga mögött hagyott. De amelyet sohasem volt képes elfelejteni, még messze idegenben sem. Továbbra is az ő városa maradt, amely szebb jövőt érdemel. Az ő országa, amely szebb jövőt érdemel.

De vajon Szvetlana nem ugyanezt akarta? Elűzni a gazembereket, akik magukhoz ragadták a hatalmat. Hirtelen eszébe jutott az az átvirrasztott éjszaka, amikor mást sem csinált, csak feküdt a lány ágyában. Egy meleg, nyári éjszakán. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta. Szvetlana. Szerették egymást, és a legféltettebb titkaikat is megosztották egymással. Majd egyetlen hatalmas titokká kovácsolták őket, és egy kicsit közelebb kerültek az álmaikhoz.

Eleinte minden olyan nagyszerűen ment. Csakhogy elárulták őket. Őt elrabolták. De vajon mi lett a lánnyal? Bárcsak tudná, mi lett vele! Az ellenségeik mindenhol ott lapultak.

Idehozták erre a sötét helyre. Már akkor tudta, mit fognak

kérdezni tőle, amikor még meg sem szólaltak. Engedelmesen válaszolt, de közben semmit sem árult el. És ezt még csak észre sem vették. Végtelenül ostobák. A mohóság vakká teszi az embert. A vonat már elindult, de ezt nem tudhatták meg. Semmiképpen sem, hiszen nemsokára valóra válik a tervük. Belenézett a szemükbe, mielőtt ütni kezdték, de csak mohóságot és határtalan ostobaságot látott.

Az első ütés volt a legrosszabb. Mindaz, ami azután jött, csak szétterítette a fájdalmat a testében.

A tudat, hogy meg kell halnia, még erősebbé tette. Így most már azt is el tudta viselni, hogy soha többé nem állhat lábra, soha többé nem írhat, soha többé nem érintheti meg a szerelmét. A lány már csak egy emlék, ebbe bele kell törődnie. De ezt az emléket sem árulja el soha.

A kabát. Valahogy oda kell jutnia a kabáthoz. Szinte képtelenség. Van nála egy kis kapszula. Mint mindenkinél, akinek olyan titkok vannak a birtokában, amelyek nem juthatnak az ellenség kezére. Későn eszmélt, nem vette észre, hogy csapdát állítottak neki, különben már régen elharapta volna azt a kis kapszulát. Így viszont még mindig ott lapult a kabát bélésébe varrva. A kabát pedig ott hevert a széken, még éppen ki tudta venni a körvonalait a sötétben.

Nem láncolták oda semmihez. Miután széttrancsírozták a kezét és a lábát, felkötötték a könyökénél fogva egy kötéllal, hogy még jobban megdolgozzák, amikor ismét magához tér az őrjítő fájdalomtól. Még csak őr sem hagytak, annyira biztosak voltak benne, hogy senki sem hallja meg az üvöltését. Tudta, hogy ez az utolsó esélye. A kábítószer hatása lassan múlni kezdett. A fájdalom nemsokára olyan elviselhetetlen lesz, hogy biztosan ismét összeesne, ha a kötel nem tartaná. De vajon meddig bírja még? A rá váró szenvedésről eszébe jutott, hogy min ment keresztül eddig, és a homloka rögtön gyöngyözni kezdett.

Nincs más választása.

Most!

Összeszorította a fogát, és becsukta a szemét. Kinyújtotta a karját, a könyökhajlatába akasztott kötél így már nem tartotta tovább, és az egész teste zuhanni kezdett. Először az a két véres húscsapat ért le a földre, amelyek egykor a lábai voltak. Még azelőtt felüvöltött, hogy a felsőteste a betonpadlónak csapódott, és az ütközés erejétől a kezébe is visszatért a korábban érzett borzalmas fájdalom. Csak az eszméleted el ne veszítsd! Üvölts, de maradj a felszínen, ne merülj el! A földön fekve kétrét görnyedt, majd kiszakadt a tüdeje, úgy zihált, azután a lüktető és szúró fájdalom ismét alábbhagyott egy kissé. Megcsinálta! Ott feküdt a földön, és még mozogni is tudott. A könyökére és a térdére támaszkodva kúszni kezdett, vastag vércsíkot húzva maga után.

Gyorsan odaért a székhez, beleharapott a kabátba, és lerántotta a földre. Mohón rávetette magát. A jobb könyökével leszorította a padlóra, és a fogával feltépte a bélést. A fájdalomtól csak még dühösebben tépte és cibálta a szövetet. A bélés végül egy hangos reccsenéssel megadta magát.

Egyszerre fékezhetetlen zokogás tört rá. Az emlékek úgy vetették rá magukat, ahogy egy ragadozó nagymacska kapja el és rázza meg az áldozatát. Szvetlana. Soha többé nem fogja már látni. Ezt azóta tudja, hogy kelepcébe csalták, de most egyszerre szörnyű világossá vált. Pedig mennyire szerette! Mennyire!

Lassan ismét visszanyerte a nyugalmit. A nyelve a kapszulát kereste, a szája megtelt a bűdös bélésanyaggal és cérnával, de végül csak sikerült kitapogatnia a sima, hűvös kis tárgyat. A met-szőfogai közé szorítva óvatosan kihúzta a bélésből. Megvan! Ott volt a szájában! A kapszula, amely véget vet a szenvedésnek! Fájdalomtól eltorzult arcán diadalmas mosoly suhant át.

Az elrablói egy szót sem szednek ki belőle. És emiatt egymást vádolják majd. Ostoba egy társaság.

Ekkor valahol odafent becsapódott egy ajtó, úgy visszhangzott a sötétben, mintha a menny dörgött volna. Közeledő lépéseket hallott. Visszajöttek. Meghallották volna az üvöltését? A kapszula már ott volt a fogai között, bármikor elharaphatta. Itt az idő. Mindjárt

véget vethet az egésznek. Még várt vele egy kicsit. Hadd jöjjenek csak közelebb. Az utolsó pillanatig ki akarta élvezni a diadalt.

Hadd lássák csak ők is! Hadd nézzék csak végig teljesen tehetetlenül, ahogy kicsúszik a kezükből.

Lehunyta a szemét, amikor az elrablói kinyitották az ajtót, és az éles fény kettéhasította a sötétséget. Ráharapott a kapszulára. Az üvegcsé egyetlen halk roppanással kettétört a szájában.

2. fejezet

A férfi hasonlított kissé II. Vilmosra. Ugyanolyan kackiás bajusz, ugyanaz a szúrós tekintet. Akárcsak a festményeken, amelyek a császár uralkodása alatt minden rendes német szobában ott lógtak – és egyik-másik lakásban még most is ott függnek, pedig a császár idestova már tíz éve lemondott a trónról, és azóta tulipánt természetesen valahol Hollandiában. Ugyanaz a bajusz, ugyanaz a villámló tekintet. Ám a hasonlóságok sora ezzel véget is ért. Ez a császár nem hordott tüskés porosz sisakot, az ugyanis az ágy végében lógott, a szablya és az egyenruha mellett. A felfelé kunkorodó bajuszától és igen impozáns hímtagjától eltekintve egyáltalán nem viselt semmit. Előtte egy nem kevésbé meztelen és buja domborulatokkal megáldott nő térdelt, aki szemlátomást éppen azon volt, hogy a megfelelő tisztelet mellett kezelésbe vegye az orra előtt ágaskodó császári jogart.

Rath felügyelő kedvetlenül lapozgatta a fényképeket, amelyeknek egyébként éppen az lett volna a céljuk, hogy felkorbácsolják az ember vágyait. Akadtak köztük olyanok is, amelyek bevetés közben ábrázolták a császári hasonmást és formás játszótársát. És bárhogy gabalyodott is egymásba a két test, a kackiás bajusz valahogy mindig látható volt a képen.

– Micsoda malackodás!

Rath felnézett.

– Micsoda egy malackodás – ismételte meg az egyenruhás rendőr, miközben Rath válla fölött a képet nézte. – Ez felségsértés. Korábban az ilyenért fegyház járt.

– Pedig nem éppen úgy fest, mintha őfelsége meg lenne sértődve – jegyezte meg Rath, majd becsukta a képeket tartalmazó map-pát, és visszatette a rozoga íróasztalra, amelyhez nem sokkal korábban leültették. A csákó alól dühös pillantás érkezett válaszként. A rendőr szó nélkül sarkon fordult, és visszament a társaihoz. A szobában nyolc egyenruhás ácsorgott és beszélgetett félhangosan egymással, többségük a kávécsészéjével melengette a kezét.

Rath alaposan szemügyre vette őket. Pontosan tudta, hogy a 220-as körzet rendőreinek most egészen más gondjaik vannak, mint hogy előzékenyen segítsenek egy bűnügyi nyomozónak, aki épp most vetődött ide az Alexről, a főkapitányságról. A helyzet ugyanis három nap múlva igencsak komolyra fordul. Szerdán lesz május elseje, és bár Zörgiebel rendőrfőkapitány minden május elsejei tömegrendezvényt betiltott Berlinben, a kommunisták a tiltás ellenére is meg akarják tartani a felvonulásukat. A rendőrség idegesség lett úrrá. Egyre csak a küszöbön álló puccsról pletykáltak: a bolsevikok forradalmasdit akarnak játszani, tíz év késéssel ugyan, de most mégis kikiáltanák a Szovjet-Németországot. A 220-as körzetben pedig még jobban aggódtak a rendőrök, mint a többi kerületben. Neukölln ugyanis igazi munkásnegyednek számított. Ennél már csak egy vörösebb kerület létezett: Wedding.

A rendőrök sugdolózni kezdtek. Néha egyik-másik lopva a nyomozóra pillantott. Rath kipiszkált egy szál Overstolz cigaret-tát a dobozából, és rágyújtott. Hogy ő itt körülbelül annyira szívesen látott vendég, mint az üdvhadsereg egy éjszakai bárban, azt nem is kellett külön mondani, annyira nyilvánvaló volt a helyzet. Az erkölcsrendészeti osztálynak rendőri körökben nem volt valami jó a renoméja. Két évvel ezelőtt az E ügyosztály legfontosabb feladata még a városi prostitúció ellenőrzése volt. Tehát akár azt is mondhatnánk, hogy a hivatalnokok futtatták a lányokat, mivel

törvényesen csak a rendőrségen bejegyzett örömlányok úzhették az ipart. És a lányok kiszolgáltatott helyzetével igen sok hivatalnok gátlástalanul vissza is élt. Amíg a nemi betegségek visszaszorítására hozott új törvény el nem vette ezt a feladatot az erkölcsrendésztől, és át nem ruházta a népegészségügyi hatóságra. Az E ügyosztály azóta illegális éjszakai bárokkal, stricikkel és a pornográfiával foglalkozott, miközben a hírük alig-alig javult valamit. Mintha a mocsok, amellyel az ügyosztály munkatársai hivatalból foglalkoztak, rajtuk is nyomot hagyott volna.

Rath az asztal fölé fújta a cigarettafüstöt. A ruhafogasra akasztott csákókról esőcseppek hullottak a linóleumpadlóra, amely ugyanolyan zöld volt, mint az Alexanderplatzon a bűnügyi rendőség irodáiban. Szürke kalapja furcsán mutatott a feketére lakkozott sisakok és csillogó-villogó rendőrcsillagok között, ahogy a kék rendőrkabátok tömegében lógó kabátja is. Egy civil az egyenruhások között.

A kávé, amelyet egy ütött-kopott porceláncsészében tettek le elé, pocsék volt. Undorító, fekete lötty. A rendőrök ezek szerint a 220-as körzetben sem tudnak kávéfőzni. De hát miért is lenne ez másként Neuköllnben, mint az Alexen? Ennek ellenére azért ivott még egy kortyot. Más dolga úgysem akadt. Csak azért üldögélt ott, mert várt valamire. Arra, hogy megcsörrenjen a telefon.

Ismét felvette az asztalról a mappát. Ezek a képeslapok, amelyek a Hohenzollern-dinasztia férfi tagjainak és más porosz hírességeknek a hasonmásait ábrázolták félreérthetetlen pózokban, nem a szokásos tucatarúnak tunktek. Nem olcsó utánnyomások voltak, hanem a legjobb minőségű, drága kivitelű fotók, amelyeket szép rendben raktak be a mappába. A lapokat egy mozgó újságárus árulta az Alexanderplatz vasútállomásán, alig néhány lépésnyire az E ügyosztály irodáitól. A fickó végül csak azért lett gyanús egy járőrnek, mert elveszítette a fejét. A két rendőr csak azért ment oda hozzá, mert a hasára kötözött fadobozból egy teljesen ártalmatlan képes magazin kiesett a földre. Amikor azonban a rendőrök a közelébe értek, az árus hozzájuk vágta az egész

árukészletét, majd a nyakába kapta a lábát, és kereket oldott. Így viszont a többi magazinnal együtt ezeket a jó minőségű pornográf fényképeket is a fülig piruló fiatal rendőrökre borította. A modellek művészi tehetsége pedig annyira lenyűgözte őket, hogy egy pillanatra még az újságárus üldözéséről is megfeledkeztek. És mire végül üldözőbe vették volna, addigra a fickó már rég eltűnt az Alex körüli építkezések zűrzavarában. A két rendőr viszont nem sokkal később ismét fülig pirult, igaz ekkor már a főkapitányság épületében, amikor a zsákmányukat kipakolták Werner Lanke bűnügyi tanácsos asztalára, és jelentették neki a történeteket. Az E ügyosztály főnöke igencsak ki tudta eresztetni a hangját. Meg volt ugyanis győződve róla, hogy a barátságos hanghordozás csorbát ejtene a tekintélyén. Rathnak erről eszébe jutott, hogyan fogadta négy héttel korábban az új főnöke.

– Nézze, Rath, én tisztában vagyok vele, hogy magának kiváló kapcsolatainak vannak – förmedt rá rögtön. – De ha maga azt hiszi, hogy emiatt nem kell elvégeznie a kulimunkát, akkor nagyon megüti a bokáját! Itt senki sem lazálhat! Egy olyan alak meg aztán, akit nem is az én kérésemre küldtek ide, végképp nem!

Lassan letelt az első hónapja az E ügyosztályon. Büntetésként élte meg ezt az időszakot. És talán tényleg az is volt. Bár lefokozni azért nem fokozták le, csupán áthelyezték. Kénytelen volt búcsút inteni Kölnnek és vele együtt a gyilkossági csoportnak is. De továbbra is bűnügyi nyomozó maradt! És semmi kedve sem volt egész életében az erkölcsrendészeten ücsörögni. Egyszerűen képtelen volt felfogni, hogyan bírja ezt az Öreg, pedig ő szemlátó mást még élvezte is a munkát az E-n.

Bruno Wolter főfelügyelő vezette a nyomozócsoportot, akit kedélyes stílusa miatt a munkatársai többsége csak Öregnek hívott, és az aznapi razziát is ő irányította. A rendőrőrs udvarán már ott állt a csapatszállító kocs, amely mellett Wolter éppen a női bűnügyi rendőrség két hölgy tagjával és a kivezényelt egységek bevetési parancsnokával beszélt meg a tervezett akció részleteit. Az akció bármelyik pillanatban elkezdődhetett. Most már

csak Jänicke telefonhívására vártak. Rath maga elé képzelte, ahogy az újonc a műterem megfigyeléséhez lefoglalt dohos lakásban üldögél – egyik kezében egy távcső, a másikkal idegesen markolássza a telefonkagylót. A segédnyomozó is csak április elején került át az erkölcsrendészetre, „egyenesen a faiskolából”, ugratta olykor Wolter, mivel Jänickét közvetlenül a rendészeti iskolából vezényelték át az Alexre. A szőke, szófukar porosz fiatalembert azonban nem nagyon hatották meg az idősebb munkatársak élcelődései, nagyon komolyan vette a feladatát.

Az íróasztalon megcsörrent a telefon. Rath elnyomta a cigaret-táját, és felvette a csillogó, fekete telefonkagylót.

A csapatszállító kocsit közvetlenül a Hermannstraße hatalmas bérkaszárnya előtt állt meg. A járőkelők gyanakodva figyelték, ahogy a fiatal rendőrök leugráltak a platóról. A városnak ezen a fertilityán nem igazán szívelték őket. Jänicke a hátsó udvarokhoz vezető sötét kapualjban várta őket, a kezét zsebre vágta, a kabátgallérját felhajtotta, a kalapját mélyen a szemébe húzta. Rath kis híján hangosan felnevetett. A fiú minden tőle telhetőt megtett, hogy előadja a minden hájjal megkent nagyvárosi zsarut, de örökre piruló arca rögtön elárulta, hogy valójában csak egy egyszerű vidéki srác.

– Úgy tíz-tizenkét ember lehet most bent – jelentette az újonc, miközben megpróbált lépést tartani Rathal és Wolterrel. – Egy Hindenburgot, egy Bismarckot, egy Moltkét, egy I. és egy II. Vilmost, sőt még az Öreg Fritzet* is láttam bemenni a lakásba.

– Na azért remélem, lányok is lesznek majd odabent – jegyezte meg az Öreg, és elindult a hátsó udvar felé. A két rendőrnő arcán kínos mosoly jelent meg. A civil ruhás nyomozókból és tíz egyenruhásból álló csoport követte a főfelügyelőt a hátsó lakóépület felé. Az udvaron öt fiú egy bádogdobozzal focizott. Amikor meglátták a rendőröket, kővé dermedtek, a doboz zörögve

* II. Nagy Frigyes porosz király (1740–1786). – *A szerk.*

egy darabig még tovább pörgött, majd megállt. Wolter az ajkára tette a mutatóujját. A legidősebb fiú, talán tízéves lehetett, némán bólintott. Odafent valaki bevágott egy ablakot. „Johann König fényképész műterme, 4. emelet” – hirdette egy réztábla a lépcső-feljáró falán.

Az Öregnek igencsak noszogatnia kellett az egyiket a számtalan alvilági informátora közül, hogy nyomára akadjon ennek a Könignek, mivel az korábban teljesen ismeretlen volt a rendőrség számára. Olcsó igazolványképeket készített a nem túl vastag pénztárcájú neuköllni kuncsaftoknak, és hébe-hóba néhány szokásos családi fényképre is felkérték: csecsemők jegesmedveprémén, kisgyerekek első nap az iskolában cukorkaszacskóval, házaspárok portréi, és minden egyéb, amire csak az ügyfelei kérték. Ilyen malackodással azonban eddig még nem hívta fel magára a figyelmet. Ráadásul büntetlen előéletű volt. Egy bejegyzés azonban mégis szerepelt a neve mellett. Méghozzá politikai. Nem kell ahhoz feltétlenül büntettet elkövetni, hogy a rendőrség felfigyeljen valakire. Rathnak támadt az az ötlete, hogy az 1A Osztály, vagyis a politikai rendőrség terjedelmes iratanyagát is átnézi, és ott rá is bukkant egy feljegyzésre, amely már tíz éve érintetlenül hevert egy mappában. A politikai rendőrség 1919-ben anarchistának minősítette Königet, és saját kartont nyitott neki, még ha az elég hiányos is volt. A forradalom lecsengése után azonban a fotós a politikai nézetei miatt sem került többé a rendőrség látókörébe, tisztos polgárként élte tovább az életét, ahogyan sokan mások. De nyilvánvalóan továbbra is undorodott a fényes és dicső porosz múlttól, és emiatt került most összeütközésbe a törvénnyel. *Nem is csoda, gondolta magában Rath, ha valaki ezzel a névvel királyellenes, az csak rosszul sülnhet el.*

Az egyik fiatal készenléti rendőr fejében is hasonló gondolatok járhattak.

– A császár a királyhoz jár kefélni – viccelődött, közben idegesen vigyorogva hol az egyik, hol a másik társára nézett.

Senki sem nevetett. Wolter gyorsan visszazavarta a tréfames-

tert a bérház bejáratához, hogy ott őrködjön, ő pedig a többiekkel a lehető leghalkabban elindult felfelé a félhomályos lépcsőházban, ahová alig jutott be egy kis napfény. Az egyik lakásból halk tánczene szűrődött ki. A második emeleten kinyílt egy ajtó, és egy ősz hajú anyóka egy pillanatra kidugta a fejét a folyosóra, de amint meglátta a népes rendőrsereget, gyorsan vissza is menekült a lakásába. A két nő és a tizenkét férfi szinte zajtalanul lopakodott felfelé. A legfelső emeleten azután megálltak a legutolsó ajtó előtt. „Johann König, fényképész”: ez állt az ajtón, ezúttal azonban nem egy gravírozott réztáblán, hanem egy megsárgult, hullámos kartonlapon. Wolter egy szót sem szólt, csak gyorsan rápillantott a készenléti rendőrök parancsnokára, majd az ajkához emelte a jobb mutatóujját. Most már csak a halk tánczene hallatszott. Valahol a távolban egy autó dudálni kezdett. Egy erőteljes rúgástól a korhadt ajtó berepült volna a lakásba, de Wolter inkább félretolta a bevetési parancsnokot. Rath meglepődve figyelte, ahogy az Öreg előhúzza a kabátzsebéből egy tolvajkulcsot, és nekilát, hogy kinyissa vele a zárat. Őt másodpercébe sem került, és már nyitva is volt az ajtó. Mielőtt benyitott, Wolter elővette a szolgálati fegyverét. A többiek is követték a példáját. Egyedül Rath hagyta a tokjában a Mauserét. A kellemetlen kölni közjáték után megfogadta, hogy addig nem nyúl fegyverhez, amíg nem muszáj. Előreengedte a fegyveres kollégákat, és megállt az ajtóban. Onnan nézte végig azt az abszurd jelenetsort, amely a rendőrök megjelenésével a tágas műteremben kezdetét vette.

Az egyik zöld kanapén egy vasgyúró Hindenburg éppen egy meztelen nőszemélyt gyömöszölt, aki távolról Mata Harira emlékeztetett. Mellettük egy egyenruhás gyalogbaka feszített, a fején a porosz hadsereg csúcsos sisakjával. Arra várt-e, hogy ő is kényeztethesse egy kicsit Mata Harit, vagy a tábornagy részére kellett volna szexuális szolgálatot teljesítenie, nem derült ki egyértelműen. A többi szereplő, akiknek a fele szintén meztelen volt, izgatottan társalogva figyelte a fényszórókkal megvilágított jele-

netet. Az egyik fényképezőgép mögött egy kecskeszakállas férfi guggolt, és különböző utasításokat adott a tábornagnak.

– Fordítsd egy kicsit felém Sophie fenekét... még egy kicsit... Igen, így most jó lesz. Maradjatok így! Ééés... nagyszerű!

Ezzel egy újabb felvétel került be a dobozba. Nagyszerű. Mennyi csodás bizonyíték! A díszes társaságból senki sem vette észre, hogy közben egy tucatszámú rendőr lövésre kész pisztollyal a kezében behatolt a műterembe. A fiatal rendőrök a nyakukat nyújtogatva igyekeztek minél jobban rálátni a jelenetre, és közben még beljebb nyomultak a helyiségbe. A nagy tolongásban az egyik fényszóró felborult, és hangos csörömpöléssel szétrobbant a földön.

A beszélgetés rögtön félbeszakadt. Minden tekintet az ajtó felé fordult, az arcokra egy pillanat alatt ráfagyott a mosoly. Csak Hindenburgot és Mata Harit nem lehetett kikökkenteni a ritmusból.

– Rendőrség! Razzia! – kiáltott fel Wolter. – Mindenki velünk jön a kapitányságra! Nincs értelme ellenállni! Mindenki hagyjon ott mindent, ahol van! Főleg a fegyvernek látszó tárgyakat!

Erre már Hindenburg és Mata Hari is felkapta a fejét. Ellenállásra senki sem mert gondolni. Néhány kéz a magasba emelkedett, míg néhányan ösztönösen a nemi szerveik elé kapták a kezüket. A műteremben tartózkodó négy nő egyáltalán nem vagy csak alig viselt ruhát. A rendőrnők gyorsan pamuttakarókat dobtak a pucér lányokra, majd az egyenruhások is akcióba léptek. Kattogni kezdtek a bilincsek. König az erotikáról és a művészi szabadságról kezdett hablatyolni, de rögtön el is hallgatott, amikor Wolter ráförmedt. Utána a hírességek következtek. Bismarck – klikk. Nagy Frigyes – klikk. Az Öreg Fritznek még a szeme is könnybe lábadt, amikor a karperecet feltették a kezére. Aztán szép sorban mindenki megkapta a magáét. Hindenburgot és Mata Harit úgy kellett lerángatni a kanapéről. A készenléti fiúknak ez könnyű ujjgyakorlat volt. És közben még remekül is szórakoztak.

Rath úgy döntött, hogy már eleget látott, és visszament a lépcsőházba. Most már nem kell attól tartani, hogy bárki is kereket

oldhat. A korláthoz lépett, és lenézett a mélybe. A kalapját már korábban levette, az ujjai a szürke filcen babráltak. Ha itt végeznek, akkor következnek a kihallgatások a főkapitányságon. Mennyi munka, csak azért, hogy elkapjanak néhány patkányt, akik abból élnek, hogy kefézés közben fényképeznek másokat, és lábbal tiporják a nemzeti érzelmeket. Azokat, akik a háttérből irányítják az egészet, és közben tényleg degeszre keresik magukat, úgysem fogják soha elkapni, és helyettük ezúttal is csak néhány szegény marha kerül majd rács mögé. Lanke ismét gazdagabb lesz egy sikerélménnyel, amit rögtön jelenthet is a rendőrfőkapitánynak, és minden megy tovább a maga útján. Rathnak igencsak össze kellett szednie magát, hogy bármi értelmet találjon ebben az egészben. Nem mintha ő elfogadná a pornográfiát. De nem is nagyon izgatta magát emiatt. Ez a világ már csak ilyen, amióta kiközkent a régi kerékvágásból. Az 1919-es forradalom minden morális értéket a feje tetejére állított,* majd az 1923-as infláció az anyagi világgal is megtette ugyanezt. Valóban nincs ennél fontosabb dolga a rendőrségnek? Például fenntartani a rendet, vigyázni a közbiztonságra, és gondoskodni arról, hogy az emberek ne verjék agyon egymást büntetlenül? Amíg a gyilkossági osztályon dolgozott, teljesen egyértelmű volt számára, hogy miért állt rendőrnek. De itt, az erkölcsrendészetnél? Kit érdekel, hogy néhány pornóképpel több van-e, vagy kevesebb? Mármint az önjelölt erkölcscsőszökön kívül, akik a köztársasági időkben is megtalálják a számításukat. Csakhogy ő nem tartozott közéjük.

Egy zajra kapta fel a fejét, valaki lehúzta a vécét. A lépcsőfordulóban kinyílt egy ajtó. A kilépő sovány férfi éppen a nadrágtartójával volt elfoglalva, és visszahőkölt, amikor meglátta a feje fölött a korlátnak támaszkodó nyomozót. Rath valahol már látta ezt az arcot. Ez az arc még hiányzott a gyűjteményből. Kackiás bajusz, szí-

* 1919 novemberében forradalom tört ki Németországban, amelynek következtében II. Vilmos lemondott a trónról, és kikiáltották a weimari köztársaságot.
– *A szerk.*

gorú tekintet, amelyben most leginkább meglepetés tükröződött. Vilmos császár hasonmása egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Egy gyors mozdulattal átvette magát a korláton, és egy emelettel lejjebb ért földet. Tiszta erőből rohanni kezdett lefelé a lépcsőn. Rath utánavetette magát. Teljesen ösztönösen. Hiszen ő egy zsaru, bűnözőket üldöz. Ezúttal egy olyat, aki egy trónjáról leköszönt császárnak beöltözve keféls közben fényképezteti magát. Arra már nem jutott idő, hogy szóljon a kollégáinak is. A lépcsőházban olyan sötét volt, hogy a lépcsőfokokat is alig tudta kivenni. Inkább csak botladozott lefelé, mintsem rohant. Végre leért a földszintre. A napfény teljesen elvakította. Majdnem átesett az éppen akkor feltápáskodó készenléti rendőrön.

– Hová lett? – kérdezte Rath, mire a fiatal rendőr, aki öt perccel korábban még olyan jót viccelődött a kamatyoló császáron, bűnbánó arccal a Hermannstraße irányába mutatott. – Én üldöző-be veszem. Maga meg jelentse az esetet – kiáltott a rendőrré a nyomozó, és a kapukon át kirohant az utcára. Addigra már elállt az eső, az aszfalt azonban még mindig nedvesen és feketén csillogott. A ház előtt ott állt a zöld rabszállító kocsis, arra várva, hogy begyűjtse és az Alexre vigye a razzia termését. De hová tűnt Vilmos császár? Rath kapkodva forgatta a fejét. Az utca két oldalán, félig a járdán, félig az úttesten, nagy halomban állt az építőanyag. A gerendák, vasrudak és acélcövek, amelyek között a gyalogosok és a járművek igyekeztek utat találni maguknak, bizonyára a Hermannstraße-éről, a földalatti építkezéséről kerültek ide. A rabszállító autó sofőrje időközben kikászálódott a vezetőfülkéből, és integetni kezdett a felügyelőnek. Rath szitkozódva felkapaszkodott az egyik deszkahalomra, és meglátta a pornócsászárt, aki kétrét görnyedve, lógó nadrágtartóval rohant egyenesen a Hermannplatz irányába.

– Állj, azonnal álljon meg! Rendőrség! – kiáltotta Rath. A kiáltás azonban úgy hatott Vilmos császárra, mintha egy rajtpisztolyt sütöttek volna el. Vilmos császár felegyenesedett, és teljes erőből

rohanni kezdett, átszaladt az utca túloldalára, közben gorombán ráüvöltött néhány útjába kerülő járókelőre.

– Állítsák meg! – kiáltotta Rath. – Itt a rendőrség! Állítsák meg!

A járókelők mintha meg sem hallották volna.

– Ne is erőlködj – szólalt meg egy ismerős hang a háta mögött.

– Az emberek nem szívesen segítenek a zsaruknak – mondta Wolter, és megütögette a vállát. – Futás! – kiáltotta a következő pillanatban, és rohanni kezdett. – Ketten együtt elkapjuk ezt a kis patkányt!

Rathot egészen meglepte, milyen gyorsan rohant lefelé az enyhén lejtő Hermannstraßén a jól megtermett, mackós alkatú Wolter. Alig bírta tartani vele a lépést. Már majdnem a Hermannplatznál jártak, amikor nagy nehezen sikerült utolérnie.

– Te látod? – lihegte. Az oldala annyira szűrt, hogy neki kellett támaszkodnia egy lámpaoszlopnak. Csak most vette észre, hogy a kalapját még mindig a kezében szorongatja, úgyhogy gyorsan a fejébe nyomta. Wolter egy gyors biccentéssel a Hermannplatz felé intett. Ott tornyosult előttük az épülő Karstadt áruház gigantikus betoncsontváza. Az új áruház már-már New York-i hangulatot árasztott az egyébként teljesen kispolgári téren. A nyitást erre a nyárra tervezték, de a hatalmas épület, amelyet számtalan teherfelvonó és daru vett körbe, egyelőre még csak félig készült el. Az északi és a déli oldalon álló két hatalmas torony majd hatvan méter magasba nyúlt fel. Vilmos császár az építkezés déli sarka felé rohant, átvágott a nagy kereszteződésen, végigrohant a túlülő autók között. Hajszál híján beesett a 29-es villamos alá, amely éppen akkor kanyarodott be a Hermannplatzra, de az utolsó pillanatban egy tigrisbukfencsel átvette magát a síneken, még éppen azelőtt, hogy a csikorgó monstrum odaért volna, és azzal el is tűnt a két rendőr szeme elől. Rathéknak meg kellett várniuk, amíg a villamos eldöcög előttük. És addigra a fickónak már se híre, se hamva nem volt. Átvágtak a kereszteződésen, és közben egy pillanatra sem vették le a szemüket a térről.

– A földalattihoz még biztosan nem jutott le – jegyezte meg Wolter. – Ahhoz biztosan nem volt elég ideje.

– De arra mehetett – mondta Rath az építkezés kerítésére mutatva. Egy plakátokkal teleragasztott, jó két méter magas deszkafal választotta el az építkezést a Hermannplatzon hullámnzó embertömegtől.

Az Öreg bólintott. Elindultak az építkezés felé, és azt a helyet keresték, ahol a fickó átmászhatott a kerítésen. „Éljetek a jogaitokkal! Tüntessetek május elsején!” – írta valaki vörös festékkel a kerítésre, alaposan tönkretéve jó néhány falragaszt és reklámhirdetést.

Ott! A plakátnál!

Rath Wolterre pillantott. Valószínűleg ő is ugyanebben a pillanatban vett észre valami gyanúsat. Odamentek a Sinalco üdítő-reklámjához, és közelről is alaposan szemügyre vették. Az s betű fölött és a c betű alatt a papír beszakadt. A plakát egy helyen kisse sáros lett, mintha egy cipő hagyott volna nyomot rajta. Alig észrevehető kis szakadások csupán. Mászásnyomok.

Wolter bakot tartott, Rath pedig felhúzta magát a nedves-síkos fakerítés tetejére, és átkukucskált a kerítés fölött. Meg is látta a férfit! Vilmos császár az Urbanstraße irányába rohant, és már majdnem elérte az építkezés túlsó végét. Jókora távolság volt ez, hiszen az áruház utcafrontja legalább háromszáz méter hosszan húzódott, és a Hermannplatz egyik oldalát teljesen el is foglalta.

– Az Urbanstraße felé megy! Tartóztasd fel! – kiáltotta oda az Öregnek, majd átvette magát a kerítésen, és a fickó után rohant. Ha Wolter a másik irányból elébe tud vágni, akkor harapófogóba szoríthatják. Vilmos császár közben észrevette, hogy a nyomában vannak, a tekintete egyre rémültebbé vált. Az álcásászár most ért oda az északi toronyhoz, elrohant az oldalához épített teherlift mellett, és egyenesen az építkezést az Urbanstraße-től elválasztó kerítés felé tartott. *Na, mindjárt beszélálsz a csapdába*, villant át Rath agyán. A férfi azonban ekkor hirtelen megállt. Majd sarkon fordult, és eltűnt a felvonó acélszerkezete alatt – nem sokkal később pedig már egy patkány ügyességével kapaszkodott felfelé az

acélgerendákon. Nem adta fel egykönnyen. A nyomozó sem této-
vázott sokat, tudta, hogy követnie kell.

Ugyanazt az utat azonban nem választhatta, a pornócsászár
ugyanis olyan ügyesen mászott felfelé, mintha ipari alpinista
vagy akrobata lenne. Vagy mindkettő. Nem olyan rendőrnek való
feladat, akinek nincs cirkuszi gyakorlata. Inkább a kőművesáll-
ványt választotta, és odaugrott a hozzá legközelebb álló létrához.
Óvatosan, emeletről emeletre mászva egyre feljebb jutott, miköz-
ben igyekezett egy pillanatra sem szem elől tévesztetni a fürge kis
pornópatkányt. Vasárnap lévén a hatalmas építkezés teljesen ki-
halt volt. Csak két ember kapaszkodott fölfelé az acél- és fageren-
dák sűrűjében. Aztán egyszer csak elfogytak a létrák. A hetedik
emelet magasságában véget ért az állványzat, az volt ugyanis a
főépület legfelső szintje. A teherfelvonó azonban az északi to-
ronynál állt, amely leginkább egy kettétört felhőkarcolóra emlé-
keztetett, és amelynek az állványzata még néhány emelettel ma-
gasabbra nyúlt. Vilmos császár továbbmászott fölfelé. Egészen a
torony csúcsáig fel akar menni? Minden jel arra mutatott. Rath
felnyögött. *Csak nehogy lenézz*, imádkozott magában, *csak ne-
hogy lenézz!* Őfelsége közben egyre feljebb jutott a felvonó ge-
rendái között. Már vagy hatvan méter magasán járt. Rath mere-
ven bámult maga elé, és megpróbált nem gondolni rá, milyen ma-
gasan jár. Néhány métert egy billegő deszkán kell megtennie, ha
át akar jutni az északi toronyhoz. A másik állványzathoz, a követ-
kező létrákhoz, ahol aztán folytatódhat a kapaszkodás felfelé.
A császárt ekkor már szem elől tévesztette. Nem számít, csak
mászni tovább, egyszer úgys elkapja. Ekkor elérte a torony áll-
ványzatának legfelső szintjét. Már alig kapott levegőt, a homlokát
nekiszorította az egyik hűvös acélgerendának.

Lihegve körülnézett. Hová tűnt a fickó? Sehol sem lehetett lát-
ni. *Miért nem tudja egyszerűen megadni magát ez a személtlá-
da? Igazán beláthatná, hogy úgysem lóghat meg!*

Lepillantott a mélybe, és görcsösen markolászni kezdte az acél-
rudakat. Miért vonzza ennyire a mélység, amikor úgy fél tőle?

A Hermannplatzon parányi hangyák mászkáltak fel-alá, és apró játékautók száguldoztak összevissza. A térde reszketni kezdett. A háztetők fölött messzire, egészen Kreuzbergig el lehetett látni, még a Görlitzer pályaudvar hatalmas csarnokát is ki tudta venni a háztenger közepén, a távolban pedig a Klingenberg erőmű kéményei rajzolódtak ki a sötét égbolt előtt.

Minden erejét összeszedve visszafordult az állványzat felé. Vajon hol lehet a pornócsászár? Talán már lefelé mászik? Az se baj, akkor majd az Öreg kezelésbe veszi, amikor leér. Viszont ha a fickó még mindig itt fent tornáztat, akkor bizony az ő feladata nyakon csípni a kis patkányt, akkor az bizony Gereon Rath feladata, tériszony ide vagy oda. Hallgatózni próbált, de a szél elviselhetetlenül hangosan füttyült a fülébe. Óvatosan lemászott egy emelettel lejjebb, hogy legalább szélvédett helyen legyen.

Egyszer csak ott állt vele szemben Vilmos császár.

A fickó ugyanolyan ijedtnak tűnt, mint ő. Tágra nyílt szemmel bámult a nyomozóra, az álbajusz egyik felét valahol elhagyta a fejesztett menekülés közben.

– Tűnj el, zsarú! – förmedt rá zaklatott, éles hangon. Ez igazán nem volt méltó egy császárhoz. A tekintetében furcsa örültség tükröződött, és ezt a benyomást az elkenődött színházi smink csak tovább erősítette.

Kokain, villant át Rath agyán, ez a fickó be van löve, budira is azért ment el, hogy felszippantson egy csíkot. Na, ebből jó kis móka lesz.

– Hé, fiú – felelte, és közben igyekezett olyan nyugodtnak tűnni, amennyire csak tudott –, lásd be végre, hogy nincs esélyed. Ha már ezt a mászkálást nem spóroltad meg nekünk, akkor legalább a további balhétől kímélj meg bennünket.

– Szartól kíméllek én meg téged – vágta rá a fickó, és hirtelen előkapott egy fémesen csillogó tárgyat. Na, ez remek, egy kokszos, a kezében stukkerrel.

– Tedd el inkább azt a vackot – próbálta megnyugtatni Rath. – Vagy add ide nekem. Megígérem, hogy ez esetben nem láttam

semmiféle pisztolyt a kezében. Még akkor sem, ha egyébként korábban hivatalos személyre céloztál vele.

– Befejezted az esti mesét, seggfej?

– Ja, azt is elfelejtem, hogy hivatalos személyt sértegettél.

– És ha csinálok egy füstölgő kis lyukat a fejedre, akkor is elfelejtesz mindent, he?

– Csak értelmesen szeretnék beszélni veled.

A fegyver kissé reszketni kezdett a fickó kezében. Rath látta, hogy kis kaliberű pisztolyról van szó, de mivel alig néhány méterre álltak egymástól, egy rendőrgyilkossághoz egész biztosan az is elég lehet.

– Csak kábítasz, rohadt zsarú! És közbe' azt várod, hogy ideérjen a haverod, és kisegítsen!

A kokszos nem is tudta, mennyire fején találta a szöget: Rath ugyanis tényleg látta, hogy Wolter lassan felkapaszkodik a férfi mögé a pallóra.

– A haverom odalent vár rád – felelte. – Őt akkor sem tudod elkerülni, ha engem lelősz. Mivel neki is van egy ilyen mordálya, igaz, egy kicsivel nagyobb a te játék pisztolyodnál.

– Megmutassam, mit tud ez a játék pisztoly?

A fickó a nyomozóra emelte a fegyvert, de ebben a pillanatban Wolter hátulról rávetette magát. Két kézzel elkapta a kokszos álcászár jobb karját, amely a pisztolyt tartotta. Az Öreg előre nyúlt, és megpróbálta kicsavarni a fickó kezéből a fegyvert. Végre elérte...

Lövés dörrent.

A lövedék közvetlenül Rath füle mellett süvített el. Faforgács repült szét a levegőben. Rath ösztönösen behúzta a nyakát.

Az álcászár döbbenetén bámult a nyomozóra, és egy pillanatra még a fegyveréről is teljesen megfeledkezett. Wolter kihasználta az alkalmat, és a fegyvert tartó kezét teljes erővel nekicsapta az egyik acélgerendának. A pisztoly egy fájdalmas kiáltás kíséretében döngve a fapallóra hullott. Az Öreg maga felé fordította a bűnözőt, és egy hatalmas gyomrossal tudatta vele a jogait. A pa-

sas a következő pillanatban összegörnyedt, a megtermett rendőr azonban még egy balhoroggal is megkínálta, és ezzel végérvényesen a padlóra küldte a császárt. Aztán Wolter még egyszer oldalba rúgta az eszméletlen férfit.

– Mekkora egy seggfej! – zihálta.

Egy gyors mozdulattal hozzábilincselte a férfit az állványzatához, majd felvette a pisztolyát a padlóról.

– Hát, Gereon, ez nem sokon múlt – nyugtázta. – De te miért nem vetted elő a pisztolyodat?

– Mindkét kezemre szükség volt mászás közben.

Pontosan tudta, hogy az Öregnek igaza van. Csak áltatta magát, amikor azt gondolta, hogy fegyver nélkül is képes lesz majd ellátni a munkáját az erkölcsrendészetben. A rendőrség az rendőrség.

– Köszönöm, kolléga – bólintott végül, amikor megbizonyosodott róla, hogy Wolter nem elégszik meg az említett kifogással.

– Ilyenkor azt kell mondani, hogy „köszönöm, társam” – felelte a főfelügyelő, és megveregette a beosztottja vállát. Majd előkapott a zsebéből egy bicskát, kinyitotta, és farigcsálni kezdte vele Rath mögött a széles keresztgerendát. Nem sok idő kellett hozzá, és sikerült is kipiszkálnia a fából a pisztolygolyót. A tenyerére helyezte a lövedéket, és odasétált vele a kokszoshoz, aki közben újból magához tért, és amennyire a bilincs engedte, megpróbált felátáskodni a földről. Wolter lekevert neki egy akkora pofont, hogy eleredt az orra vére. A férfi rémülten bámulta a rendőrt, aki leguggolt elé, és az orra elé tartotta a kiszedett lövedéket.

– Hálás lehetsz nekem, te irdatlan nagy seggfej – mondta Wolter.

Az irdatlan nagy seggfej köpött egy véreset.

– Tudod, miért?

A fickó szeme idegesen cikázott.

– Megmentettelek attól, hogy rendőrgyilkosként az akasztófán végezd.

Egy újabb véres köpés.

– De a rendőrgyilkosság kísérlete még mindig ott lebeg a fejed fölött. Tudod, hogy mit szoktunk csinálni az ilyen alakokkal?

Fejrázás.

– Nem tudod? Akkor nagyon figyelj: először is elvisznek a Plötzensee börtönbe, ahol szépen gondoskodunk majd arról, hogy igazi keményfiúkkal kerülj egy zárkába. Nekik pedig azt mondjuk, hogy egy rohadt pedofil vagy. Tudod, mit csinálnak Plötzenseeben azokkal, akik gyereket keféltek? Egyetlen őr sem olyan ostoba, hogy ilyenkor akár a kisujját is megmozdítsa. Ismerek olyan alakokat, akik bármit megtettek volna azért, hogy inkább az akasztófán himbálózzanak. Azt kívánták, bárcsak eltalálták volna a rendőrt, akire pisztolyt szegeztek.

Döbrent pislogás.

Wolter hátrapillantott Rathra.

– Nos, mit csináljunk ezzel a szemétládával? – kérdezte.

Rath vállat vont. Az Öreg visszafordult a kokszoshoz.

– Tisztában vagy vele, hogy ezen a nyomorúságos világon mi vagyunk az egyetlen barátaid, akikre még számíthatsz? – kérdezte a főfelügyelő, miközben az ujjai között forgatta a lövedéket. – Ez meg itt egy tárgyi bizonyíték. Ezzel a golyóval lőttél a társamra. És majdnem el is találtad.

Becsúsztotta a töltényt a kabátzsebébe.

– Bár az is lehet, hogy ezt a töltény egyáltalán ki sem lőtték.

Wolter megvárta, amíg a fickó felfogja, mit is akar mondani. Azután a csövénél fogva felvette a pisztolyt a deszkapallóról, és két ujjá közé fogva himbálni kezdte a fickó orra előtt. Akár egy hipnotizőr a varietében, amint teljesen elkábítja az önként jelentkezőket a közönség soraiból. A kokszos szeme igyekezett követni a himbálózó fegyvert.

– Csinos kis darab. Kicsi, de kézhez álló – mondta Wolter, és füttyentett egyet. – Ó, egy Lignose! Egy egykezes, ugye? 6.75-ös kaliber. Rajta az ujjlenyomatod. Ezt bármelyik bíró örömmel látja majd.

Ezzel a zsebébe csúsztotta a pisztolyt.

– De teljesen tőled függ, hogy valaha is egy bíró szeme elé kerül-e.

A kokszos végre ismét képes volt kinyögni néhány szót.

– Mit akarsz tőlem, zsaru? – zihálta, miközben a pupillái megállás nélkül ide-oda cikáztak. A tekintetében egyszerre ült félelem és reménykedés.

– Csak világossá szeretném tenni, hogy most csak és kizárólag rajtad múlik, mennyire rózsás jövő vár rád. Pofonegyszerű az egész. Figyelj jól, még egyszer elmagyarázom! Ettől a pillanattól fogva a mi emberünk vagy, az enyém és a társamé – magyarázta Rathra mutatva, aki lassan odasétált hozzájuk. – Ha kérdezzük tőled valamit, akkor mindig válaszolsz nekünk. Mindig. Teljesen mindegy, milyen napszakban, nappal vagy éjszaka nézünk be hozzád. Levette a bilincset a férfiről, és felhúzta a földről. – Na, nézzük meg gyorsan, megértetted-e a dolgot. Ha jól viselkedsz, akkor már a kapitányságra sem kell bejőnnöd velünk.

– Én még soha senkit sem köptem be! Keressetek magatoknak másik vamázt!

– Egyszer mindent el kell kezdeni. Ezt egy hozzád hasonló alaknak tudnia kellene – felelte Wolter egy már-már filmszínészeket idéző mosoly kíséretében. – Higgy nekem, ehhez könnyen hozzá lehet szokni. Sőt néha majd neked is csurran-cseppen valami. Már ha elégedettek leszünk veled.

– Én meg aszondom, hogy bekaphatjátok.

– Emlékezz csak vissza arra, amit a Plötzenseeről meséltem neked! Az majd megkönnyíti a döntést.

Az esőtől csillogó aszfalton szürkésfehér égbolt tükröződött, a város fölött súlyos felhők tornyosultak. A Kottbusser Dammon egy felnyitott ponyvás, fekete Ford A száguldott végig. Wolter autója sorra hagyta maga mögött a kedélyesen kocsikázó vasárnapi sofőröket. Az anyósülésen Rath a gondolataiba mélyedt, miközben elszáguldott előtte a város. Az Alexen most kezdődik majd a tulajdonképpeni munka: kihallgatások, kihallgatások és ki-

hallgatások. A bandatagok már a cellájukban izzadtak, az újonc Jänicke egy órával korábban hozta be őket az Alexre. A fogda egy kicsit megpuhítja majd Königet és az embereit, még mielőtt ők egyáltalán munkához látnak. Azzal, amit a pornócsászárból, avagy polgári nevén Franz Krajewskiből sikerült kiszedniük, könnyedén pokollá tehetik az egész banda életét.

Az álcsászárból úgy ömlött a szó, mint egy rádióbemondóból. Még ott az építési állványon kiszedték belőle, amit tudni akartak, majd szépen futni hagyták. Rath most már tudta, hogyan is szerzi Wolter a füleseit. Meglepte a társa kegyetlensége. Némán ültek egymás mellett. Rath tisztában volt vele, hogy Wolter az építési állványon előadott magánszámmal őt, a Rajna mellől érkezett vidéki új fiút is meg akarta leckéztetni kissé. A főfelügyelő mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Ha bekasznizol egy ilyen patkányt, akkor egy szót sem tudsz belőle kiszedni – magyarázta. – Sokkal többet érünk azzal, ha a fickó szabadon szaladgálhat Berlinben, miközben tudja, hogy bármikor bekasznizhatjuk, ha akarjuk. Ha olyan keményen a kezünkben tartjuk, hogy fingani se mer anélkül, hogy előtte engedélyt ne kérne tőlünk. Én mondom neked, ez a fickó egy csomó munkát meg fog spórolni nekünk. Csak reménykedjünk, hogy nem kokózza szét idő előtt az agyát – tette hozzá nevetve, miközben a zakózsebében kotorászott. – És amikor az eszébe jut majd ez itt, félelmében rögtön a gatyájába csinál.

Előhúzta a pisztolygolyót. A golyót, amelyet Rathnak szántak.

– Tessék – mondta, és odanyújtotta a töltényt a társának.

– Mit csináljak vele?

– Tedd el! Végül is téged akartak lepuffantani vele.

Amikor a Kottbusser Tornál áthajtottak a magasvasút sín párja alatt, Wolter rálépett a gázra. A Dresdener Straßén szinte alig volt forgalom.

– Társak vagyunk – mondta az Öreg. – Most már egy közös informátorunk is van. De ez egyedül csak kettőnkre tartozik, ehhez rajtunk kívül senkinek semmi köze.

Ebben igaza volt. Futni hagyták Krajewskit, megsértve a szolgálati előírást és a törvényt. Rathnak ugyan nem nagyon fűlött a foga ehhez az egészhez. A kollégái azonban gyanútlanul bevetették a meséjüket, miszerint a fickó sajnálatos módon kereket oldott. Senki sem nézett ferde szemmel rájuk, amikor üres kézzel tértek vissza a Hermannstraßéra. A kollégái a császár szökését annak a készenléti rendőrnek a nyakába varrták, akit Krajewski menekülés közben leütött. A lelkiismeret-furdalástól a fiatal rendőr rögtön meg is némult. És egyben nagyon szolgálatkészsé is vált. A műterem átkutatásakor olyan alapossággal járt el, mintha azzal jóvátehetné az előbbi hibáját. Rath és Wolter még akkor is a házkutatást felügyelték, amikor Jänicke már rég úton volt a bandával az Alexanderplatz felé. Rengeteg fotólemez és levonatot találtak, ennyi bőven elég lesz az államügyésznek. És ahhoz is bőven eleget, hogy kicsit megszorongassák König művész urat. Krajewski azt is elárulta nekik az állványon, hogy a fényképész a tehetséges kis csapatával már filmes karrierre készül. Nem lepődtek meg. Miután az elmúlt években a pornográfia erősen terjedni kezdett, és az utcán vagy a pult alól is egyre nagyobb számban árulták a különféle malacságokkal teli füzeteket, egyszerre a berlini filmipar is felfedezte az úgynevezett felvilágosító filmekben rejlő üzleti lehetőségeket. Ezeket a filmeket azután egyes mulatók hátsó helyiségeiben és illegális éjszakai bárokban tekinthették meg a beavatottak. Elsősorban a város nyugati kerületeiben, mivel a jegyek jóval drágábbak voltak az átlagos mozielőadások belépőinél. A tehetősebb uraságok gyakran mindjárt magukkal vittek néhány hölgyeményt az előadásokra, hogy a vetítővászon bemutatottakat rögtön át is ültessék a gyakorlatba. Egy ilyen film elkészítésére azonban König egymaga sosem lett volna képes, másokat is mindenképpen be kellett vonnia. A filmiparból, a szervezett bűnözői körökből és a nyugati városrész előkelő társaságából egyaránt. Krajewskiből egyetlen nevet sem tudtak kiszedni, bárhogy fenyegették. Talán tényleg nem is tudott semmit. De azért annyi információval már így is rendelkeztek, amennyivel

egy kicsit meglephették Königet. Sőt talán még a pornóhálózatot is felszámolhatják.

Rath alaposan szemügyre vette a Woltertől kapott lövedéket. Jelentéktelen, apró, csillogó fémdarab. Mégis az életébe kerülhetett volna, ha eltalálja. Az Öregre nézett, aki úgy rádudált épp egy álmódózó biciklisre az Oranienplatzen, hogy az felmenekült előlük a járdára. Ez a kedélyesen mosolygó alak tényleg megmentette az életét? Egy zűrös helyzetből legalábbis kimentette, az biztos. Az égvilágon semmi oka nem lehetett rá, hogy bármiben is megkérdőjelezze Bruno Wolter eljárását. Néhány előírást megszegett, az igaz, de hát akkor mi van? Talán tényleg az a helyzet, hogy ebben rideg nagyvárosban máshogyan, sokkal keményebben kell eljárni, mint Kölnben. Jobban teszi, ha minél gyorsabban hozzászokik az új módíhoz.

– Ha vinni akarod valamire itt nálunk, akkor nem lehet finnyáskodni – jegyezte meg Wolter. Rath csodálkozva figyelte, mennyire belelát a gondolataiba.

– Vinni valamire itt nálatok? Mármint az erkölcsrendészeten? – kérdezte Rath.

– Ezt meg hogy értem? Azért nem olyan rossz itt nekünk! Az a feladatunk, hogy szemmel tartsuk a világ legizgalmasabb városának éjszakai életét. Sőt a legrosszabb hírű város éjszakai életét! Ez azért nem semmi! Szóval, én nem szívesen cserélnék senkivel. Ahhoz pedig, hogy néhány kolléga elfintorodik, ha meglát bennünket, könnyen hozzá lehet szokni.

Rath ránézett a társára, aki ekkor már ismét a forgalmat figyelte.

– Egyébként te miért nem az A ügyosztályon dolgozol? Ilyen kapcsolatokkal és ilyen képességekkel nem ott lenne a helyed?

– A gyilkosságiaknál? Ha szükségük lesz a képességeimre, a tapasztalataimra és a kapcsolataimra, akkor majd szépen megkeresnek. Én nem nagyon vágyom rá, hogy náluk dolgozzak.

– Pedig nagyon jó hírük van!

– Persze. Gennat és a csapata, a sajtó kedvencei, az előkelő

társaság kedvencei! A rablások és a gyilkosságok nagyobb elismerést jelentenek, mint a mocsok és a fertő – felelte Wolter, és közben úgy nézett rá, mintha azt méregetné, mennyit érhet. – Nem olyan egyszerű ám bekerülni hozzájuk, válogatott egy társaság. Ahhoz, hogy oda bekerülj, valami nagy dobással kell előrukkolnod. Egy igazi nagy dobással. Egy keféző császár ahhoz nem elég – tette hozzá nevetve. – De ne szomorkodj, hébe-hóba azért mi, egyszerű halandó rendőrök is betehetjük a lábunkat az Olümposzra. Az A ügyosztály rendszeresen kér nyomozókat más osztályokról. Na, akkor aztán kitombolhatod magad, és gyilkossági nyomozósdit játszatsz. De hidd el nekem, annyira azért egy gyilkossági ügy sem izgalmas, mint ahogy azt gondolod.

– Az attól függ.

– Mitől?

– Kölnben én is a gyilkosságiaknál dolgoztam. És unatkozni nem sokat unatkoztam.

Erről eddig még senkinek sem mesélt Berlinben. Gereon Rath személyi aktáját egyedül Zörgiebel rendőrfőkapitány ismerte. Ő pedig megígérte régi jó barátjának, Engelbert Rathnak, hogy mindenről hallgatni fog. Még maga Lanke bűnügyi tanácsos sem ismerte az új nyomozója szolgálati múltját. Wolter érdeklődve pillantott rá, felvonta az egyik szemöldökét, majd ismét minden figyelmét a forgalomra irányította.

– És? Hiányoznak a hullák? – kérdezte az Öreg valamivel később.

Rath nyelt egy nagyot. Lelki szemei előtt egy sápadt arc jelent meg, majd egy sápadt test és egy alvadt vérrel borított mellkasi lött seb.

Némán bámult ki a szélvédőn. Wolter megkerülte a Jannowitz híd körüli hatalmas építkezést, amelynél olykor még vasárnap is hatalmas dugók alakultak ki, majd a Märkisches Museum mellett elhaladva áthajtott a Waisenbrückén. Az Alexanderplatzot is egyetlen hatalmas építkezés foglalta el. Hatalmas gőzcölöpverők készítették elő a terepet a földalatti építéséhez, és szinte már tel-

jesen kivájták a teret. A forgalmat vastag fapallókra terelték, a járókelők pedig azokban a szűk sikátorokban tolongtak, amelyeket az építkezések deszkapalánkjai fogtak közre. A Königstraße fölött futó elővárosi vasút hídját vastag fagerendák támasztották alá. De amikor az Aschिंगernél, a híres étteremlánc egyik egységénél bekanyarodtak a sarkon, mégiscsak csapdába kerültek. A Ford beragadt egy sárga busz mögé, amely teljesen eltorlaszolta a szűk ideiglenes utat. „Egész Berlin Junót szív” – hirdette egy plakát. Wolter vadul szitkozódott. Az emeletes busz felső szintjére vezető lépcsőn egy ünneplőbe öltözött fiú ácsorgott, és számfület mutatott nekik.

Onnan már látni lehetett a rendőr-főkapitányság hatalmas téglalapú épületét. Nem véletlenül nevezték az épületet Vörös Várnak. A hatalmas saroktorony úgy uralta a teret, akár egy kapubástya. Beletelt egy időbe, mire Rath megszokta, hogy a berlini rendőrök a Várként emlegetik a főkapitányságot.

– Én inkább itt kiszállok, és szerzek valami ennivalót – szólalt meg Rath. – Gyalog hamarabb a Várban leszek, mint te autóval.

Nem is kellett sokáig sorban állnia. Még tíz perc sem telt el, amikor a Dirksenstraße felől belépett a kapitányság épületébe. Itt, vagyis az elővárosi vasút felőli oldalon sorakoztak ugyanis a bűnügyi rendőrség irodái. Az ablaka előtt eldöcögő vasúti kocsik dübörgése és zakatolása egész nap ott dobolt az agyában. A jobb kezében lévő papírzacskókkal odaintett a bejáratnál ácsorgó egyenruhásnak. Három sült kolbász mustárral. A bal kezében a krumplisalátás tálat szorongatta. Törzsvásárlónak számítottak Aschिंगernél, ahol minden finomabb volt, mint a kintinban. Először szép nyugodtan megebédelnek, utána felkészülnek a kihallgatásokra. És még marad is egy kis idejük, amíg előhozzák az első jelölteket a cellájukból. Egy kicsit hagyják még puhulni őket. A gyomra hatalmasat korgott, miközben felfelé tartott az emeletre. De két csésze kávé kívül – egy finomat ivott otthon, és egy borzalmat a 220-as körzetben – aznap még semmi sem került a gyomrába.

Amikor a lépcsőházból kilépett a szürkére meszelt folyosóra, egy pillanatra elgondolkozva megállt a csapóajtó előtt, amelyen jókora fehér betűkkel ez a felirat állt: GYILKOSSÁGI OSZTÁLY. Bruno szavai jutottak az eszébe: „Gennat és a csapata – az előkelő társaságok – válogatott egy társaság”. Az üvegajtó mögötti hosszú folyosón éppen kinyílt az egyik iroda ajtaja. Ezek szerint a gyilkosságok is dolgoznak vasárnap. Egy fiatal nő lépett ki a folyosóra, valamit még visszakiáltott az irodába, mielőtt elindult az üvegajtó felé. Rath a keskeny női arcot figyelte az üvegen keresztül. Határozottan ívelt száj, sötét szempár és divatosan rövidre vágott, fekete haj. Sötétvörös kosztüm. A jobb karja alatt egy irattartó mappa. A nő gyors és lendületes léptekkel végigkopogott a hosszú, kőpadlós folyosón. Amikor ráköszönt egy útjába kerülő nyomozóra, a mosoly egy aprócska gödrt varázsolt az arcára.

– El ne tévedj! – zökkentette ki egy hang a merengéséből. Gyorsan sarkon fordult, mint akit rajtakaptak, és egy nevető arcot látott maga előtt. – Még mindig nálunk dolgozol – mondta Wolter a slusszkalccsal játszadozva.

Ekkor kinyílt az üvegajtó. A nő elment előttük, és kedvesen a két nyomozóra mosolygott.

– Jó napot – köszönt rájuk. A hangja tisztábban csengett, mint ahogy azt Rath várta.

Wolter köszönésként megbökte a kalapját, Rath pedig, ahogy az előbb is, felemelte a papírzacskókat. E pillanatban borzalmasan ostobának és esetlennek érezte magát. A nő kíváncsian nézett vissza rá, mint aki valami vicceset látott. A nyomozó leengedte a zörgő-csörgő papírzacskókat. A nő erre ismét elmosolyodott. Igaz, csak egy rövid pillanatig, és Rath nem tudta eldönteni, hogy a nő most kinevette vagy rámosolygott. A következő pillanatban pedig már ott is hagyta őket. A sötétvörös kosztüm egyre távolodott, majd eltűnt a következő üvegajtó mögött, és egyre kisebb és kisebb lett. Rath még mindig nem tudta levenni róla a szemét. A társa felnevetett, és megpaskolta a vállát.

– Gyere, együnk valamit, mielőtt munkához látunk. Látom,

nem nagyon vagy magadnál. Mondd csak, mikor voltál utoljára nővel?

– Kettőt és könnyebbet – felelte Rath.

– Ha szerzetesi fogadalmat tettél, akkor nem is csoda, hogy nem érzed valami jól magad az erkölcsrendészetben – élcelődött Wolter. – Alkalomadtán majd bemutatlak néhány lánynak.

– Hagyj már békén! – Azután, ami Dorisszal történt, egy időre elege volt a nőkből. A nő rögtön lapátra tette, amikor megindult ellene a hecckampány. És annak még fél éve sem volt...

– Na, ne csináld már! – ugratta tovább a főfelügyelő. – Ismerek néhány nagyszerű lányt! Ez már csak amolyan munkahelyi ártalom. És már mondtam, én aztán nem cserélnék munkahelyet senkivel.

– Nos, a gyilkosságoknál sem tűnik rossznak a helyzet – válaszolta Rath, és a kezében tartott aschingeres zacskókkal az üvegajtóra mutatott. – Tudod, hogy ki ez nő?

– Még sohasem láttad? – kérdezte a társa, miközben elvette a kezéből a három papírzacskót. – Charlotte Ritternek hívják. Gépíró a gyilkosságoknál. De most már menjünk! Még a végén kihűl a kolbász.